

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. Варна, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ТО, в публично заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния
състав:

Председател: Мария К. Терзийска

Членове: Диана К. Стоянова
Елина Пл. Карагьозова

при участието на секретаря Албена Ив. Янакиева
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно гражданско
дело № 20253100502775 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „ОББ Интерлийз“ ЕАД, гр. София
против постановеното **Решение № 3725/23.10.2025 г. по гр.д. № 15785/2024 г.**
по описа на РС Варна.

Според жалбоподателя решението е постановено при неправилно
приложен материален закон. Настоява, че в резултат на избирателно
анализиране на доказателствения материал, са направени необосновани
изводи относно недължимост на сумата към лизингодателя. Застрахователят
по застраховка „Каско“ дължи изплащане на обезщетение, освен в хипотеза на
умишлени действия на застрахования (изключен застрахователен риск по чл.
408, ал. 1 от КЗ), каквато настоящата хипотеза не е. В хипотеза на небрежност
обезщетението може единствено да бъде намалено, както е разписано в чл.
395, ал. 4 от КЗ. Позовавайки се на съдебна практика, счита, че по делото не е
доказано от страна на ответника и проява на груба небрежност от водача на
автомобила като основание за отказ. Според жалбоподателя съдът не е зачел и
анализирал доказателствата в тяхната съвкупност, защото при правилна
оценка на гласните доказателства (събрани чрез разпита на свид. П.) и
експертното заключение, както и писмените доказателства единствено
възможният извод е, че съприкосновението между двата автомобила е в края
на задна лява врата и задно колело на застрахования автомобил, м. „Дачия
Дъстер“. Това означава, че при преминаване на същия през кръстовището, той
е бил видим за водача на другото МПС „БМВ 320“ – Х., който се е движил с
очевидно висока скорост. При управление на МПС с по-ниска такава, не би се
стигнало до преобръщане на застрахования автомобил. Следователно другият
участник в движението е преминал на неразрешена светлина на светофарната
уредба и не може да се твърди, че вина за ПТП има единствено П., управлявал

„Дачия Дъстер“. При отсъствие на поведение в хипотеза на груба небрежност, застрахователят дължи обезщетение. Моли въззивният съд да уважи предявеният иск.

В отговора си по жалбата, „ДЗИ общо застраховане“ ЕАД, противопоставя аргументи за законосъобразност на атакувания съдебен акт с искане да се потвърди. Настоява, че съдът е извършил обстоен и цялостен анализ на събрания доказателствен материал и е достигнал до правилния извод, че водачът на застрахованото МПС е виновен за ПТП и е проявил груба небрежност на пътя, в разрез със задължението на застрахования по чл. 395, ал. 1 от КЗ за предпазване на застрахованото имущество. Това неизпълнение е значително с оглед интереса на застрахователя и е причина за възникване на застрахователното събитие. Това дава основание застрахователят да откаже изплащане на обезщетение в хипотеза на изключен застрахователен риск по т.9.1.8 от ОУ към договора. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание въззивникът, чрез надлежно упълномощен адвокат, поддържа подадената въззивна жалба. Счита, че с изготвената по първоинстанционното дело САТЕ не са били дадени отговори по поставените въпроси и вината на ищеца не е доказана. Аргументи доразвива в писмено становище по същество.

Въззиваемата страна не се представлява в съдебното заседание. Депозира по делото становище с вх. № 5084/13.02.2026 г., с което оспорва въззивната жалба и поддържа отговора.

Съдът, след като прецени, че е сезиран с редовна и допустима за разглеждане жалба, подадена от лице, легитимирано чрез правен интерес от обжалване акта на ВРС и като съобрази доводите на страните, **приема за установено следното от фактическа и правна страна:**

Обжалваното решение на ВРС е валидно и допустимо, поради което и съдът е ограничен при преценка законосъобразността на акта от доводите, развити в жалбата.

Пред ВРС е предявена от „ОББ Интерлийз“ ЕАД, гр. София (след допуснатото изменение на иска чрез замяна на първоначалния ищец, по реда на чл. 228, ал. 1 ГПК, в съдебно заседание на 11.06.2025 г.) осъдителна претенция с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ за заплащане на сумата 21 395.02 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, формирана като общ размер от стойността на множество увреждания по външни и вътрешни детайли на лек автомобил м. „Дачия Дъстер“, с рег. № *****, подробно индивидуализирани от ВРС, след допуснатото изменение на иска по размер, по чл. 214 от ГПК, в съдебно заседание на 11.06.2025 г., настъпили вследствие на застрахователно събитие – ПТП от 27.08.2024 г., по сключен между страните договор за застраховка „Каско+“, обективиран в полица № 440222031004145 от 21.04.2022 г., със срок на действие 26.04.2022 г. – 25.04.2027 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането – 27.08.2024 г. до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът твърди, че сключил с „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД договор за застраховка „Каско+“ („Пълно каско“) за лек автомобил м. „Дачия Дъстер“, със срок на покритие 26.04.2022 г. – 25.04.2027 г., като заплатил дължимата застрахователна премия. Сочил, че за 2024 г., МПС бил застрахован за 25 822.50 лв. Поддържа, че на 27.08.2024 г., процесният автомобил бил увреден при ПТП на регулирано кръстовище в гр. Варна, като според органите на Пътна полиция вина имал именно водачът на застрахованото МПС, М. П. (лизингополучател на автомобила по договор с ищцовото дружество). Излага,

че за събитието застрахователят бил своевременно уведомен, като последният извършил оглед и опис на щетите. Счита, че е налице „тотална щета“, поради размера на разходите за ремонт, надвишаващи 70% от застрахователната сума.

Оспорва отказа на застрахователя да изплати обезщетение, тъй като събитието представлява покрит риск и евентуална вина на водача не изключва отговорността на застрахователя, с оглед чл. 408 от КЗ.

Ответното дружество оспорва изцяло иска по основание и размер, като макар да признава наличието на валиден договор за застраховка „Каско+“, твърди неизпълнение на задължението за плащане на всички разсрочени премийни вноски, оспорва механизма на настъпване на ПТП, причинно-следствената връзка между събитието и вредите, както и наличието на покрит застрахователен риск. Поддържа, че щетите са резултат от изключен риск по Общите условия – груба небрежност на застрахования, изразяваща се в преминаване на червен сигнал на светофар, поради което отказът за изплащане на обезщетение е законосъобразен. При условия на евентуалност, въвежда възражение за съпричиняване и прекомерност на претендирания размер.

Няма спор пред първата инстанция, както и липсват оплаквания във въззивната жалба, че между страните е възникнало и съществувало към датата на ПТП валидно правоотношение по сключен договор за застраховка „Каско+“, обективиран в полица № 440222031004145/21.04.2022 г., със срок на действие 26.04.2022 г. – 25.04.2027 г., по отношение на л. а., м. „Дачия Дъстер“, с рег. № *****. М. П. П., страна по правоотношението, има качеството на лизингополучател на този автомобил и застрахован по така сключената застраховка. Лизингополучателят е изпълнил задължението си по чл. 380 от КЗ, във връзка с което е образувана преписка по щета 44010312405928/27.08.2024 г., като застрахователят е отказал изплащането на застрахователно обезщетение в полза на ищеца.

Не е спорно между страните по делото, че собственик на процесния автомобил е „ОББ Интерлийз“ ЕАД, имащ качеството на застраховано лице, съгласно сключената застраховка „Каско +“, както и че същият като лизингодател на процесния автомобил го е предоставил за ползване на лизингополучателя М. П. П.. Страните не оспорват и факта на претърпяно ПТП на 27.08.2024 г. в гр. Варна, в резултат на което по МПС са нанесени множество повреди, стойността за отстраняване на които е в размер, покриващ критериите по чл. 390 ал.2 от КЗ за тотална щета. Това се доказва и от заключението по САТЕ, изготвено в първата инстанция, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, включително относно наличието на причинна връзка между ПТП и претърпените вреди.

Не се спори, а и се установява от представеното в първата инстанция, удостоверение рег. № 250819000276, изх. № 0276/07.05.2025 г., че процесният автомобил е регистриран на дата 07.05.2025г.

Видно от представените доказателства на л.104 и 105 от делото на ВРС, ищецът е заплатил цялата дължима по договора застрахователна премия за съответния период (последната вноска в хода на процеса).

Спорът пред въззивната инстанция се концентрира върху наличието или не на основания за отказ за изплащане на обезщетение поради груба небрежност на застрахования, предвидена като изключен риск за ответника по т. 9.1.8 от Общите условия към застрахователния договор във вр. с чл. 345, ал. 5, т. 1 от КЗ. При полагане подпис в застрахователната полица застрахованият е декларирал, че е получил, запознат е и приема Общите условия, респективно с оглед чл. 344, ал. 1 от КЗ, същите са неразделна част от застрахователния договор, а в Раздел II, т.2.1.3. „пътно-транспортни произшествия“ (ПТП)

поначали са уговорени като покрит риск.

Последователно и в двете инстанции ищецът поддържа, че застрахователят може да откаже изплащане на обезщетение единствено при поведение на застрахования от изброените в чл. 408 от КЗ, в частност умишлени действия, но не и при проява на груба небрежност, в който случай може само да намали размера на обезщетението (чл. 395 ал.4 от КЗ). Това становище не се споделя от съда.

Очертаните в разпоредбата на чл. 408 от КЗ основания за отказ не изключват свободата на договаряне (чл. 9 ЗЗД) и страните могат да постигнат съгласие кои рискове се покриват от застрахователния договор и за кои застрахователят не поема застрахователна закрила.

В чл. 9.18 на Раздел I на приложимите Общи условия, страните по спора са договорили, че застраховката не покрива щети, причинени от или вследствие на умишлени действия или груба небрежност на застрахования, включително лица, на които МПС е предоставено на лизинг.

За преценка осъществяване на изключението по чл. 9.1.8 от ОУ следва да се разгледа механизмът на настъпване на ПТП и поведението на водача от гледна точка формата на вината.

Механизмът се установява от съвкупната преценка на събраните по първоинстанционното дело констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 819 р-33287/28.08.2024 г., съставен от контролните органи на МВР след посещение на местопроизшествието; АУАН № 1017642/27.08.2024 г. и заключението на САТЕ.

Анализът на доказателствата налага да се приеме, че на 27.08.2024 г. около 06:30 ч., в гр. Варна, на кръстовището на бул. „Трети март“ и ул. „А. Разцветников“, е настъпило пътнотранспортно произшествие между две МПС. Застрахованият лек автомобил „Дачия Дъстер“, управляван от М. П., движейки се в посока от бул. „Константин и Фружин“ към бул. „Република“, е навлязъл в кръстовището на забранителен (червен) сигнал на светофарната уредба, работеща в нормален режим. В резултат на това автомобилът е бил ударен от лек автомобил „БМВ 320Д“ с водач Ш. Х., който се е движел по ул. „А. Разцветников“ на разрешен сигнал на светофарната уредба. От удара л.а. „Дачия“ се преобърнал по таван. В резултат по МПС са настъпили материални щети. Изрично в обясненията си, дадени в проведеното на 11.06.2025 г. пред ВРС открито съдебно заседание, вещото лице Д. посочва като конкретни причини за процесното ПТП съприкосновението между двата автомобила - този, който минава на разрешен сигнал на светофар, с този, който минава на неразрешения сигнал на светофара. Спори се и чия е вината за ПТП като ищцовата страна се домогва да опровергае съдържанието на писмените доказателства чрез разпит на водача П., чийто показания обаче съдът приема за заинтересовани и в противоречие с останалия доказателствен материал по делото.

Вярно е, че констативният протокол за ПТП с пострадали лица и АУАН, които са взети предвид при изготвяне на заключението по САТЕ, не са задължителни за гражданския съд касателно приетия механизъм на ПТП и вината на участниците в същото.

Констативния протокол е официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК и се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими за механизма на ПТП (местоположението на МПС, участници в ПТП, характера и вида на нанесените щети, пътните знаци и маркировката на мястото на произшествието и др.). Доказателствената сила не обхваща направените от длъжностното лице, въз основа на констатираните факти и събрани от

участниците в ПТП сведения за обстоятелствата, изводи за наличие или липса на вина на водач на МПС, участващ в пътнотранспортното произшествие. Те остават извън удостоверителното изявление за възприетите от съставителя на протокола факти, поради което отразеното в процесния протокол преминаване на червен светофар от водача на увреденото застраховано имущество, не се ползва с доказателствена сила, независимо, че същия е подписан от лицето без възражения.

От друга страна обаче, въз основа на протокола е съставен и АУАН, който не е оспорен и е подписан без възражения от виновния водач, поради това и като редовно съставен акт по ЗДВП се ползва с доказателствена сила съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДВП, до доказване на противното, каквото по делото не е проведено. Както съдът посочи, единствените показания в обратна насока са тези на водача П., които са изолирани от останалия доказателствен материал и са защитна версия на лице, заинтересовано от изхода на спора с оглед качеството лизингополучател на застрахованата вещ. Освен това не се спори от страните и самият свидетел П. посочва при разпита в съдебно заседание, че въз основа на акта е издадено и наказателно постановление, с което санкциониран административно за нарушение на чл. 6.1. пр.2 от ЗДВП. Свидетелят сочи, че не е обжалвал наказателното постановление.

При установения по делото механизъм на ПТП, съдът констатира наличието на проявена груба небрежност от страна на водача на л. а., м. „Дачия Дъстер“, с рег. № ***** – М. П. П.. В теорията и практиката се приема, че небрежност е налице тогава, когато длъжникът несъзнавано не е предоставил дължимото надлежно изпълнение, не е положил онази грижа, която дължи при предоставяне на изпълнението в конкретния случай. Грубата небрежност се различава от обикновената небрежност по степен и представлява по-засилена форма на небрежност, изразяваща се в неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел - грижата, която би положил и най-небрежният човек при подобни условия, неполагане на значително по-елементарна степен на загриженост. Следва да бъде посочено, че не всяко нарушение на правилата за движение по пътищата съставлява „груба небрежност“, а е необходимо констатацията за проява на груба небрежност, да следва от преценката на цялостния доказателствен материал по делото. В този смисъл решение № 184 от 24.02.2016 г. на ВКС по т. д. № 3092/2014 г., II т. о., ТК, решение № 366/17.06.2024 г. по гр.д. 3980/2023 г. на ВКС, 4то ГО и др.

При съвкупна оценка на горните доказателства, съдебният състав приема, че водачът на застрахования автомобил (М. П.) е преминал на червен забранителен светофар, с което е нарушил правилата за движение по пътищата и е станал причина за процесното ПТП (чл. 6, т. 1, пр. 2 ЗДВП). Неспазването на правилата, регулиращи правилата за движение по пътищата, каквато е забраната за преминаване на червен сигнал и несъобразяване поведението на водача на лекия автомобил с конкретната пътна обстановка сочи на неполагането на грижа, която и най-невнимателният, най-небрежният, зает с такава дейност човек би положил за безопасността и сигурността си, за да избегне многократно завишен риск за живота и здравето на управляващия МПС и на останалите участници в движението. Неспазването на основни правила за безопасност на съответната дейност винаги се квалифицира като "груба небрежност", а в конкретния случай щетите по процесното МПС са настъпили именно в резултат на това поведение на водача.

Поради горното, налице е изключението по чл. 9.1.8 от Раздел I от ОУ по застраховката, освобождаващо ответника от задължението за заплати застрахователно обезщетение. Неоснователността на претенцията за главница, води и до неоснователност на акцесорната за лихва. Доколкото при едновременно въведени от ответника възражения, основани на „изключен риск“ и на основание за освобождаване на застрахователя от отговорност, съгласно чл.408 ал.1 т.3 КЗ или чл.395 КЗ, разглежда се първо предпоставката

„изключен риск“ и само при отричане на такъв - налице ли е основание за освобождаване на застрахователя от отговорност за заплащане на застрахователно обезщетение по чл. 408 ал.1 т.3 КЗ или чл.395 КЗ, то не се налага обсъждане на последните две хипотези.

Поради възприетия извод, съдът не анализира вида и обема на вредите по автомобила, относими към определяне размера на евентуално обезщетение.

Що се отнася до възраженията на процесуалния представител на въззивника/ищец, направени едва в депозираните пред ВРС писмени бележки и във въззивната жалба, че не е доказано вината за настъпване на ПТП да е единствено на водача П., то трябва да се посочи, че твърдения за вина на водача на другото МПС, участник в ПТП, не са въведени от страната нито в исковата молба, нито до приключване на съдебното дирене пред първата инстанция.

Накрая, едва в съдебно заседание във въззивното производство проц. представител на ищеца, по повод искане за допускане на повторна САТЕ, извежда твърдения за допуснати процесуални нарушения от първостепенния съд, изразяващи се в отказ да се уважи идентично искане на страната. Вън от аргументите на настоящия състав да не уважи доказателственото искане, видими от протокола от съдебно заседание, трябва да се настоя и на това, че в съдебното заседание по изслушване на заключението, проведено пред районния съд на 11.06.2025 г., нито един от двамата проц. представители на ищцовото дружество не е възразил по реда на чл. 200 ал.3 от ГПК по заключението и не е отправял искане за повторна или допълнителна експертиза. Напротив, единствено ответната страна е направила искане за допускане на допълнителен въпрос към вещото лице, което не е уважено от съда.

Предвид гореизложеното, настоящият състав намира оплакванията на въззивника относно порочността на съдебния акт за неоснователни.

Решението на първата инстанция, като постановено в съответствие с процесуалните правила и приложимия материален закон, следва да бъде потвърдено изцяло.

По разноските:

При този изход на спора, разноски се следват само на въззиваемата страна. В тази връзка, жалбоподателят „ОББ Интерлийз“ ЕАД, следва да бъде осъден да заплати на „ДЗИ Общо застраховане“ ЕАД сумата от 40.90 евро (80 лева) юрисконсултско възнаграждение за изготвения чрез юрисконсулт отговор на дружеството на подадената от въззивника жалба, съгласно чл. 25а, ал. 3 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 3725/23.10.2025 г., постановено по гр.д. № 15785/2024 г. по описа на ВРС.

ОСЪЖДА „ОББ Интерлийз“ ЕАД, ЕИК 831257890, гр. София, да плати на „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, гр. София сума от **40.90 (четиридесет и 0.90) евро** разноски за процесуално представителство

в производството пред ОС Варна, **на осн. чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК.**

Решението може да се обжалва пред Върховен касационен съд на Р България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____